

Sygn. akt XXV C 3931/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Gal

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Nawrocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2022 roku w Warszawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz S. S. kwotę 46.734,07 zł (czterdzieści sześć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote, 07/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
2. Oddala powództwo w pozostałej części,
3. Ustala, że powód wygrał niniejszą sprawę w 61,49 %, a pozwany wygrał sprawę w 38,51 %, pozostawiając wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt XXV C 3931/20

UZASADNIENIE

Powód **S. S.** w pozwie z dnia 6 listopada 2020 r. (wniesionym w dniu 13 listopada 2020 r. – k. 3) skierowanym przeciwko pozwanemu **(...) S.A. w W.** wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 76.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 marca 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia mienia od zdarzeń losowych typu autocasco, której przedmiotem był pojazd marki B. o nr rej. (...). Umowa określała wartość pojazdu na kwotę 150.752 zł oraz że dla celów tej umowy nie ulegnie ona zmianie w całym okresie ubezpieczenia.

Na terenie Włoch doszło do szkody w tym pojeździe.

W dniu 16 lutego 2018 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi. W toku postępowania likwidacyjnego powód przekazał ubezpieczycielowi zdjęcia uszkodzonego pojazdu. Pozwany zażądał od powoda przyholowania przez powoda uszkodzonego pojazdu z Włoch do Polski. Powód nie dokonał tego z uwagi na wysoki koszt takiego holowania, wskazując, że nie chciał powiększać rozmiaru szkody. Powód wskazał, iż zwrócił pozwanemu uwagę na możliwość dokonania oględzin pojazdu na podstawie przesłanych zdjęć lub też na możliwość oględzin pojazdu na terenie Włoch

przez pracowników pozwanego. Powód poinformował także pozwanego o możliwości sprzedaży pozostałości pojazdu na terenie Włoch.

Powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu wycenę kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, który koszt ten wyliczył na kwotę 181.535,57 złotych.

Decyzją z dnia 9 maja 2018 r. pozwany odmówił przyznania odszkodowania.

Powód decyzję też uznał za nieuzasadnioną i wskazał, że poniesiona przez niego szkoda powinna zostać potraktowana jako szkoda całkowita z uwagi na fakt, iż koszty naprawy przekraczają wartość pojazdu (k. 3 – 6).

Pozwany (...) **S.A. w W.** w piśmie z dnia 4 stycznia 2021 r. stanowiącym odpowiedź na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady, wskazując, że pozwany nie był w stanie ustalić kosztów naprawy pojazdu z przyczyn leżących po stronie powoda. W tym zakresie pozwany podniósł, że powód nie zastosował się do zasad postępowania dla szkód w pojeździe, które to zasady zostały określone w par. 19 ogólnych warunków ubezpieczenia. Zgodnie z tymi zasadami powód powinien dokonać naprawy prowizorycznej umożliwiającej bezpieczny przyjazd do kraju, albo uzgodnić naprawę i wykonać ją zagranicą o ile jej koszt przekracza 2.500 euro, albo też przyholować pojazd do kraju za co przysługiwało powodowi odszkodowanie. Tymczasem powód odmówił przyholowania pojazdu z Włoch do Polski. Pozwany wskazał także, iż istniała możliwość naprawy pojazdu w kraju w jednym z warsztatów należących do sieci naprawczej pozwanego w sytuacji gdy koszty naprawy pojazdu nie przekraczałyby wartości pojazdu. Pozwany wskazał jednocześnie, że koszt naprawy pojazdu powoda wskazany przez powoda na podstawie ekspertyzy rzeczoznawcy wykonanej na zlecenie powoda jest kosztem zawyżonym w stosunku do kosztów naprawy, która mogłaby być wykonana w warsztacie sieci naprawczej pozwanego. Pozwany zaznaczył, że naprawa w warsztacie sieci naprawczej pozwanego odbyłaby się zgodnie z technologią producenta pojazdu i przy wykorzystaniu oryginalnych części. Zdaniem pozwanego nie powinien on ponosić wyższych kosztów naprawienia szkody niż koszty rzeczywiście niezbędne do jej naprawienia (k. 58 - 60).

Powód w piśmie z dnia 6 lutego 2021 r. podtrzymał stanowisko w sprawie, wskazując że podjął decyzję o zaniechaniu przyholowania uszkodzonego pojazdu do Polski z uwagi na wyższe koszty naprawy niż wartość pojazdu. Zdaniem powoda naprawa byłaby w tym stanie rzeczy nieracjonalna ekonomicznie. (k. 66).

Strony podtrzymały stanowiska w sprawie na rozprawie w dniu 7 lutego 2022 roku.

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie: umowy ubezpieczenia (k. 10), decyzji o odmowie przyznania odszkodowania (k. 11), potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia szkody (k. 12), korespondencji elektronicznej pomiędzy powodem a pozwanym (k. 12 – 17), zdjęć pojazdu (k. 21 – 41), ogólnych warunków ubezpieczenia (k. 42 – 49), dokumentów zgromadzonych w aktach szkody: (...) (k. 78, k. 80 - 135), opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania wartości pojazdów motoryzacji, techniki samochodowej M. G. (k. 174-188, 193 - 206), częściowo zeznań powoda (k. 219 v.) **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

S. S. zawarł z (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia mienia od zdarzeń losowych typu autocasco, której przedmiotem był pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2011, pojemność silnika 4395 cm³, na okres ubezpieczenia od 11 października 2017 r. do 10 października 2018 roku. Umowa określała wartość pojazdu na kwotę 150.752 zł oraz że dla celów tej umowy nie ulegnie ona zmianie w całym okresie ubezpieczenia (wariant ubezpieczenia od wszystkich ryzyk z opcją „auto wartość 100 %” oraz serwisowy wariant ustalania kosztów naprawy) – (k. 10 – umowa). Integralną część umowy stanowiły ogólne warunki ubezpieczenia.

W dniu 16 lutego 2018 r. około godz. 22.00 na terenie Włoch doszło do szkody w tym pojeździe polegającej na tym, iż doszło do samoczynnego zwarcia instalacji elektrycznej w aucie (druk zgłoszenia szkody – k. 119-120, zeznania powoda – k. 219 v.).

Tego samego dnia, tj. w dniu 16 lutego 2018 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi.

W toku postępowania likwidacyjnego powód przekazał ubezpieczycielowi zdjęcia uszkodzonego pojazdu. (korespondencja mailowa – k. 12)

W korespondencji mailowej z dnia 13 marca 2018 r. pozwany poinformował, że w sprawie oględzin pracownicy pozwanego będą się kontaktować z powodem telefonicznie. (korespondencja mailowa – k. 14)

W odwiedź na powyższą wiadomość powód w korespondencji mailowej z dnia 13 marca 2018r. poinformował, że w sprawie oględzin należy kontaktować się z osobą o imieniu A.. (korespondencja mailowa – k. 15)

W związku z brakiem możliwości dokonania oględzin na terenie Polski powód zwrócił się do pozwanego o ich przeprowadzenie na podstawie przekazanej dokumentacji fotograficznej. (korespondencja mailowa – k. 15)

Pozwany zażądał od powoda przyholowania przez powoda uszkodzonego pojazdu z Włoch do Polski. Powód nie dokonał tego z uwagi na wysoki koszt takiego holowania, wskazując, że nie chciał powiększać rozmiaru szkody. Powód poinformował pozwanego o możliwości dokonania oględzin pojazdu na podstawie przesłanych zdjęć lub też na możliwość oględzin pojazdu na terenie Włoch przez pracowników pozwanego. Powód poinformował także pozwanego o możliwości sprzedaży pozostałości pojazdu na terenie Włoch. (korespondencja mailowa – k. 17, zeznania powoda – k. 219 v.)

W dalszej części postępowania likwidacyjnego pozwany w korespondencji mailowej z dnia 24 kwietnia 2018 r. zwrócił się do powoda o dokładny opis okoliczności zdarzenia, przyczynę powstania szkody, ewentualną notatkę policji/mandat/ dane jednostki policji interweniującej na miejscu zdarzenia, dokumentacji pochodzenia pojazdu oraz przedstawienie pojazdu do oględzin (...). Ponadto pozwany zwrócił się o wskazanie numeru konta bankowego. (pismo pozwanego z dnia 24 kwietnia 2018 r. – k. 93)

Decyzją z dnia 9 maja 2018 r. pozwany odmówił przyznania odszkodowania.

Powód decyzję też uznał za nieuzasadnioną i wskazał, że poniesiona przez niego szkoda powinna zostać potraktowana jako szkoda całkowita z uwagi na fakt, iż koszty naprawy przekraczają wartość pojazdu. W związku z powyższym powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu P. T. wycenę kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, który według stanu na dzień 14 lutego 2019 r. koszt ten wyliczył na kwotę 181.535,57 zł, natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym oszacował na kwotę 18.000 zł

Pismem z dnia 24 marca 2019 r. pełnomocnik powoda przedkładając pozwanemu załączaną ekspertyzę OWS- (...) rzeczoznawcy P. T., dotyczącą kosztów naprawy i wartość pozostałości spalonego pojazdu, zwrócił się o pilne zakończenie likwidacji szkody. (pismo z 24 marca 2019 r. – k. 18). Swoją prośbę pełnomocnik powoda ponowił w korespondencji mailowej z dnia 12 sierpnia 2019 r. (korespondencja mailowa – k. 19)

W odpowiedzi na powyższą wiadomość pozwany w mailu z dnia 23 sierpnia 2019 r. wskazał, że nie znajduje podstaw do zmiany decyzji odmownej (korespondencja mailowa – k. 15)

Do uszkodzenia przedmiotowego pojazdu doszło w wyniku pożaru wnętrza pojazdu oraz przeprowadzonej akcji gaśniczej. Dokonanie naprawy tego pojazdu było technicznie możliwe, a jej koszt nie przekraczała wartości auta według stanu przed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Otóż kwota przywrócenia pojazdu do stanu z przed przedmiotowego zdarzenia przy założeniu średniej stawki roboczogodziny dla warsztatów niezależnych oraz cen części oryginalnych wynosi 46.734,07 zł brutto. Natomiast kwota przywrócenia pojazdu do stanu z przed przedmiotowego

zdarzenia przy założeniu średniej stawki roboczogodziny dla warsztatów autoryzowanych oraz cen części oryginalnych wynosi 49.460,56 zł brutto. (opinia biegłego z zakresu mechaniki, maszyn i urządzeń, techniki samochodowej oraz ruchu drogowego i wypadku drogowych M. G. – k. 174-188)

Powód po roku czasu od zaistnienia wyżej opisanej szkody dokonał naprawy tego pojazdu i sprzedał go za kwotę 120.000 zł (zeznania powoda – k. 219 v.).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Za wiarygodny materiał dowodowy w sprawie Sąd uznał przedstawione przez obie strony dokumenty, bowiem ich autentyczność, jak i zawartość nie była kwestionowana przez żadną ze stron i Sąd także nie znalazł podstaw do ich podważania.

Powyższa ocena nie dotyczy wyłącznie dokumentu w postaci prywatnej ekspertyzy dołączonej przez powoda do pozwu, albowiem wnioski zawarte w tej ekspertyzie pozostają w rażącej sprzeczności z wnioskami zawartymi w treści opinii biegłego sądowego M. G., którą Sąd uznał za wiarygodną. Należy podkreślić ponadto, iż w/w prywatna ekspertyza została sporządzona na zlecenie powoda, który jest osobą bezpośrednio zainteresowaną wynikiem niniejszego procesu. Nie można również tracić z pola widzenia i tej okoliczności, iż sam powód zeznał w niniejszej sprawie, iż dokonał naprawy tego pojazdu za kwotę ponad 70.000 zł a następnie sprzedał ten pojazd, podczas gdy z w/w prywatnej ekspertyzy wynika, iż rzekomy koszt naprawy tego pojazdu wynosił aż 181.535,57 zł (k. 24).

W ocenie Sądu zeznania powoda należało uznać za wiarygodne jako logiczne i spójne, z wyjątkiem tej części zeznań powoda, w której powód podał, że wartość kosztów poniesionych przez niego w ramach naprawy pojazdu po w/w szkodzie wynosiła kwotę ponad 70.000 złotych. Ta część relacji powoda jest gołosłowna i pozostaje w sprzeczności z wnioskami zawartymi w treści opinii biegłego sądowego M. G., którą Sąd uznał za wiarygodną.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego M. G. została sporządzona w sposób rzeczowy, rzetelny oraz przekonujący, w oparciu o wiedzę fachową. Powołany biegły sądowy to kompetentna osoba, posiadająca odpowiednie w tym kierunku specjalistyczne wykształcenie i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sposób badań zaprezentowany przez biegłego wskazuje na prawidłowy tok podejmowania kolejnych czynności analitycznych. Przedmiotowa opinia jest jasna i logiczna. Z tego względu Sąd przyjął ww. opinię za bezstronny i wiarygodny dowód w sprawie. Należy podkreślić, iż żadna ze stron nie zakwestionowała tej opinii w żadnym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W pierwszym rzędzie należy podnieść, iż zakres ochrony ubezpieczeniowej powoda został wyznaczony treścią zawartej umowy ubezpieczenia mienia typu autocasco oraz treścią ogólnych warunków ubezpieczenia stanowiących jej integralną część.

Jest w sprawie bezsporne, że pojazd powoda uległ szkodzie na terenie Włoch i zdarzenie było co do zasady objęte przedmiotową umową ubezpieczenia. Podobnie jest bezsporne, iż umowa określała wartość pojazdu na kwotę 150.752 zł oraz że dla celów tej umowy nie ulegnie ona zmianie w całym okresie ubezpieczenia (wariant ubezpieczenia od wszystkich ryzyk z opcją auto wartość 100 % oraz serwisowy wariant ustalania kosztów naprawy) – (k. 10 – umowa).

Ogólne zasady ustalania wysokości odszkodowania zostały określone w par. 15 owu, zgodnie z którymi odszkodowanie nie może być wyższe niż suma ubezpieczenia, a koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania (k. 44 v.- owu).

Szczegółowe zasady ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku szkody częściowej zostały określone w par. 17 owu, zgodnie z którymi w umownym wariantcie serwisowym koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie cen części oryginalnych. Wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem sposobu naprawy pojazdu w wybranym

przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub D. z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę działające na terenie miejsca naprawy pojazdu (gdy naprawa nie została wykonana i gdy nie przedstawiono rachunków i faktur VAT związanych z taką naprawą zastosowanie ma stawka za roboczogodzinę ustalona przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego), z zastosowaniem cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub D. (k. 44 v. 45 – owu).

Szczegółowe zasady ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku szkody całkowitej zostały określone w par. 18 owu, zgodnie z którym w celu ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania porównuje się do kosztów naprawy pojazdu. Te koszty naprawy pojazdu ustala się na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez (...) S.A. według zasad zawartych w systemie A., E. lub D. z zastosowaniem z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług autoryzowanych stacji obsługi pojazdów działających na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego), z zastosowaniem cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub D. ustalonych według wariantu serwisowego, z zastosowaniem cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub D.. W razie powstania szkody całkowitej wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość rynkową pozostałości, a w przypadku opcji auto wartość 100 % (czyli opcji zwartej w umowie stron) w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu na dzień zawarcia umowy AC pomniejszonej o wartość rynkową pozostałości. Wartość rynkowa pozostałości jest ustalana indywidualnie w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego pojazdu lub jego części (k. 45 – owu).

Zgodnie z par. 3 pkt 57 a owu szkodą całkowitą jest szkoda oznaczająca uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w par. 18 ust. 2 owu przekraczają 70 % wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania (k. 43 – owu).

Zasady postępowania w przypadku szkody powstałej za granicą Rzeczypospolitej Polskiej zostały określone w par. 19 owu, zgodnie z którymi pojazd może zostać naprawiony za granicą RP w zakresie niezbędnym do kontynuowania bezpiecznej jazdy (naprawa prowizoryczna) jeśli koszt naprawy w dniu jej wykonania nie przekracza kwoty 2.500 euro. Jeśli koszt takiej naprawy przekraczałby kwotę 2.500 euro to jej wykonanie musiałoby zostać poprzedzone uzgodnieniami z (...) S.A. lub też naprawa taka może nastąpić na terytorium RP. W tym ostatnim przypadku koszty holowania pojazdu są zwracane ubezpieczonemu, przy czym holowanie wymaga uzgodnienia z (...) (k. 45 – owu).

Natomiast z par. 83 ust. 1 pkt 1 a owu wynika, że ubezpieczyciel ma prawo do dokonania oględzin uszkodzonego pojazdu i powinien to uczynić w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie lub też w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie jeśli niezbędne było powołanie biegłego (rzeczoznawcy) (k. 48 v. – owu).

W ocenie Sądu z treści umowy ubezpieczenia i owu nie wynika, iż na ubezpieczonym spoczywał obowiązek przyholowania pojazdu uszkodzonego za granicą.

Zgodnie z par. 92 pkt 1 owu ubezpieczyciel jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym, a gdyby w tym terminie ustalenie podstaw do wypłaty odszkodowania okazało się niemożliwe w terminie 14 dni od dnia, w którym wyjaśnienie okoliczności byłoby możliwe.

Dla oceny roszczenia powoda bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż powód sprzedał pojazd w naprawionym, tj. zdarzenie to nie pozbawia powoda prawa do odszkodowania (por. wyrok SN z 3.04.2019 r., II CSK 100/18 Legalis 1896745).

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje zasada odpowiedzialności pozwanego. Kwestia sporną pozostaje kwestia czy szkoda jaka zaistniała w stosunku do pojazdu stanowiącego własność powoda stanowi szkodę całkowitą czy tylko częściową.

W ocenie Sądu pozwany zobowiązany jest wobec powoda do zapłaty części kwoty pieniężnej żądanej przez powoda z tytułu szkody w postaci zniszczenia samochodu osobowego, a mianowicie kwoty w wysokości 46. 734,07 złotych.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 i § 2 kc w następstwie zawarcia umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązany jest w stosunku do ubezpieczonego do spełnienia świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. W przypadku ubezpieczenia majątkowego, a tego rodzaju ubezpieczeniem jest ubezpieczenie typu autocasco, ubezpieczyciel zobowiązany jest do zapłacenia odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Natomiast stosownie do treści art. 824 1 § 1 kc świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Zdaniem Sądu zostały zrealizowane wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela wobec powoda.

Jednakże Sąd nie podzielił poglądu powoda o zaistnieniu w jego pojeździe szkody całkowitej. W realiach przedmiotowej sprawy kierując się przepisami łączącej strony postępowania umowy ubezpieczenia mienia typu autocaso powód nie miał podstaw do domagania się od pozwanego ustalenia zasinienia szkody całkowitej z związku ze zniszczeniami o jakich doszło w pojeździe marki B. w wyniku zdarzenia z dnia 16 lutego 2018 r.

Jak wynika z ogólnych warunków ubezpieczenia szkodą całkowitą jest szkoda oznaczająca uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone przekraczają 70 % wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania. Zgodnie z par. 3 pkt 57 a owu szkodą całkowitą jest szkoda oznaczająca uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w par. 18 ust. 2 owu przekraczają 70 % wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania (k. 43 – owu). Tym samym w realiach niniejszej sprawy koszty naprawy musiałyby przekraczać kwotę 105.526,40 zł, jak stanowiącą wartość 70% wartości pojazdu określonego na kwotę 150.752 zł (70% z 150.752 zł = 105.526,40 zł), aby szkoda ta mogła być zakwalifikowana jako całkowita w rozumieniu umowy zawartej przez strony.

Z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie przez Sąd wynika natomiast, że kwota potrzebna do sfinansowania przywrócenia pojazdu do stanu z przed przedmiotowego zdarzenia przy założeniu średniej stawki roboczogodziny dla warsztatów niezależnych oraz cen części oryginalnych wynosi 46.734,07 zł brutto (wysokość odszkodowania w przypadku szkody częściowej ustalona zgodnie z w/w regulami określonymi w owu), zaś kwota przywrócenia pojazdu do stanu z przed przedmiotowego zdarzenia przy założeniu średniej stawki roboczogodziny dla warsztatów autoryzowanych oraz cen części oryginalnych wynosi 49.460,56 zł brutto (wysokość kosztów naprawy obliczona na potrzeby ustalenia potencjalnej szkody całkowitej ustalona zgodnie z w/w regulami określonymi w owu).

Jak wynika z powyższego w realiach sprawy nie zaistniała szkoda całkowita, co wynika z porównania kwot 150.752 zł i 49.460,56 zł, tylko szkoda częściowa, a w takim przypadku do obliczenia kosztów jej naprawy należało zastosować stawki za roboczogodzinę stosowane w serwisach na wolnym rynku, ale nie w serwisach autoryzowanych. Szczegółowe zasady ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku szkody częściowej zostały określone w par. 17 owu, zgodnie z którymi w umownym wariantcie serwisowym koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie cen części oryginalnych. Wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub D. z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę działające na terenie miejsca naprawy pojazdu (gdy naprawa nie została

wykonana i gdy nie przedstawiono rachunków i faktur VAT związanych z taką naprawą zastosowanie ma stawka za roboczogodzinę ustalona przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego), z zastosowaniem cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub D. (k. 44 v. 45 – owu). Wysokość tak obliczonej szkody wynosi kwotę 46.734,07 zł (opinia biegłego sądowego – k. 174 - 188).

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, aby uznać za zasadne stanowisko pozwanego, który oczekiwał od powoda przyholowania uszkodzonego pojazdu z Włoch do Polski. Jak wskazywał powód nie dokonał tego z uwagi na wysoki koszt takiego holowania, jak również nie chciał powiększać rozmiaru szkody. Powód wskazał, iż zwrócił pozwanemu uwagę na możliwość dokonania oględzin pojazdu na podstawie przesłanych zdjęć lub też na możliwość oględzin pojazdu na terenie Włoch przez pracowników pozwanego. Sąd podzielił stanowisko strony powodowej w powyższym zakresie. W ocenie Sądu z treści umowy ubezpieczenia i owu nie wynika, iż na ubezpieczonym spoczywał obowiązek przyholowania pojazdu uszkodzonego za granicą. Mając na uwadze dystans dzielący Polskę i Włochy, jak również warunki geograficzne i relacje międzynarodowe pozwalające na niczym nieograniczany przemieszczanie się między krajami należącymi do Wspólnoty Europejskiej, stanowisko powoda należy uznać tym bardziej za w pełni uzasadnione zarówno pod względem logistycznym, jak i ekonomicznym. Dodatkowo strona powodowa zarówno w toku postępowania likwidacyjnego, jak również w postępowaniu sądowym nie podjęła próby racjonalnego uzasadnienia dla swojego stanowiska i odmowy dokonania oceny stanu pojazdu na podstawie załączonej, szczegółowej dokumentacji fotograficznej. Jak słusznie podnosiła w toku postępowania strona powodowa likwidacja szkody i ustalenie wysokości odszkodowania może odbywać się różnymi metodami, w których nie jest konieczne wykonanie oględzin samochodu. Na marginesie wskazać należy, że pozwany dysponował blisko 30 zdjęciami zniszczonego pojazdu. Co więcej, powód w korespondencji mailowej (k. 15) przekazywał bezpośredni numer telefonu do osoby, od której można było uzyskać dalsze informacje, bądź zwrócić się o uzupełnienie dokumentacji fotograficznej jeśli taka potrzeba istniała w ocenie pozwanego.

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek ustawowych jest art. 817 § 1 kc w związku z 481 § 1 kc, zgodnie z którym wierzyciel może domagać się odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Powód S. S. zgłosił pozwanemu szkodę niezwłocznie po zdarzeniu w dniu 16 lutego 2018 r., a zatem może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni od tego dnia jako dnia zgłoszenia szkody. W konsekwencji odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu począwszy od dnia 19 marca 2018 roku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo z uwagi na częściowe tylko uwzględnienie roszczenia przyjmując, że powód wygrał sprawę w 61.49 %. Szczegółowe wyliczenie kosztów procesu Sąd na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. pozostawił referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.